(Vervolg van pag. 6).

aan —: „misbruik van vertrouwen is een hard woord."

„Goed, goed, die woorden neem ik terug, U schijnt dan werkelijk de lessen serieus te hebben opgevat; doch mijn dochter krijgt U nooit; begrijpt U goed wat ik bedoel?"

Hij boog het hoofd en zeide slechts: „Ik had het verwacht, Mr. Swanburn. Is er aan Uw besluit niets te veranderen en is dit onherroepelijk „nooit" Uw laatste woord?"

Toen werd de heer Swanburn sarcastisch en vroeg:

„Heeft U een vast inkomen en heeft U naam als kunstenaar?"

„Helaas nog niet, mijnheer, doch ik hoop dat in de naaste toekomst . . . ."

„Ja, ja," viel Swanburn in, „U hoopt dat U in de naaste toekomst zooveel werk zult afleveren en tot fabelachtige prijzen van de hand doen, dat U mijn dochter zoudt kunnen onderhouden zooals ik dat nu doe. Nietwaar, dat is toch precies wat U bedoelt? Ik zal U iets zeggen Mr. Staggart. Als Uw eerste werk tweehonderd pond opbrengt komt U dan nog eens bij mij terug, doch aan een ontluikend genie zonder naam en geld geef ik mijn dochter nooit."

Zonder een woord te spreken, met een vormelijke buiging, verliet Staggart de kamer.

Weer ontwaarde Dickson's oog de schemerachtige kustlijn, toen hij na een afwezigheid van tien maanden op de terugreis was en, over de verschansing geleund, in de verte staarde.

Hij ging terug naar huis en . . . terug naar Ellen. Haar profetie was waarheid geworden. Dickson had dien kus niet vergeten en de geefster was hem dierbaarder dan ooit. Een leven als hij de laatste tien maanden had geleid wilde hij niet langer dragen. Die onrust en die onzekerheid drukten hem als een last, en hij had besloten Ellens hand te vragen. Vandaag nog; direct van boord moest hij naar Swanburn, dacht hij opgewonden.

Toen hij echter aan wal stapte voelde hij zich niet in staat Ellen dadelijk te zien. Het was beslist noodzakelijk, dat hij kalm werd, heel kalm. Hij liet zijn koffers naar zijn kamers brengen en slenterde door de stad, zich dwingend tot kalmte. Nu niet denken aan haar; liever aan de zaken, aan wat hij gezien had in Amerika, aan alles behalve aan. . . Ellen. En met al zijn voornemens bereikte hij slechts, dat hij na een half uur voor Swanburn's huis stond. Hoe laat was het? Omstreeks twee uur. Swanburn was op kantoor en wanneer Ellen thuis was, zou ze in ieder geval alleen zijn. Een oogenblik dacht hij na. Wat maakte het voor verschil of hij haar nu sprak van zijn liefde of over enkele uren?

Vastberaden drukte hij op den kleinen electrischen schelknop.

„Is Miss Ellen thuis?" vroeg hij.

De huisknecht schrok toen hij Dickson plotseling voor zich zag, na zoo lange afwezigheid.

„We zijn weer terug, John," zei hij vroolijk. „Dien me maar niet aan. Ik wil Miss Ellen verrassen."

„Goed mijnheer; in het salon," zei John en trad opzij.

Geruischloos liep Dickson de lange gang ten einde en klopte op de laatste deur. Hij wist zoo precies waar hij zijn moest in dit huis, waar hij altijd met zijn gedachten verwijld had toen hem zeeën daarvan scheidden! Hij trad binnen. Niemand dan zij alleen. Ze zat voor het venster en staarde naar buiten. Ze was bedroefd, meende hij. Waarschijnlijk dacht zij dat John of een der andere dienstboden binnenkwam, want ze zag niet om totdat hij bijna bij haar stond en zacht haar naam zeide, haar naam, die hem altijd in zijn gedachten was en dien hij nu uitsprak, met eerbied. Toen zag ze op en er kwam een glans van vreugde in haar oogen toen ze hem beide handen reikte en op blijden toon hem verwelkomde: „Dag, beste Oom, hoe gaat het U? Wat blij ben ik dat U weer terug bent. Hoe hebt U 't gehad?"

Hij antwoordde niet, zag haar slechts zwijgend aan en hield haar handen omvat. Hij had zoo gehoopt, dat ze niet meer zeggen zou, „beste Oom", hij had er zoo vurig naar verlangd, dat ze niet zou geweten hebben wat ze zeggen moest, dat ze gebloosd had en haar lieve oogen neergeslagen en verward hem de hand had gereikt. Doch niets van dat alles. Hoe kon hij het ook verwachten dat ze hem niet zou begroeten zooals ze afscheid genomen had van haar„ goeden Oom". Toch gaf hij haar niet op. O neen, zóó gemakkelijk zou hem zijn levensgeluk niet ontglippen. Het was hem zoo duidelijk, nu hij haar weer zag, dat hij zonder haar niet meer leven kòn, dat alleen in haar hand zijn geluk lag. Hij bleef haar aanzien en bemerkte hoe spoedig de vreugde van hem weer te zien verdwenen was uit haar oogen en in stede daarvan een droeve trek zich om haar mond legde, dien hij nooit opgemerkt had vroeger, vóór zijn reis. — „Wat scheelt er aan kind?" vroeg hij slechts.

Deze vraag was genoeg om haar in tranen te doen uitbarsten en, haar hoofdje op zijn schouder leggend, snikte ze 't uit:

„O, Oom, ik ben toch zoo ongelukkig!"

Hoe graag had hij haar in zijn sterke armen genomen en haar gezegd, dat hij haar zoo gelukkig maken wilde, dat hij alles wilde doen om haar geluk te verzekeren; doch het mocht niet nu, nog niet, en hij zei zacht:

„Ga eens zitten, lieve kind, en vertel me welke vreeselijke dingen er dan toch wel gebeurd zijn toen ik weg was, dan zal ik zien of we je niet weer gelukkig kunnen maken, zoo gelukkig als je was vóór ik vertrok."

Ze schudde weemoedig haar hoofd en zei:

„Neen, Oom, dat kunt U niet. Maar toch wil ik het U vertellen, misschien begrijpt U mij beter dan Papa.

„Toen U weg was heb ik mijn schilderwerk weer opgevat, dat ik een poos had laten rusten. Ik ging les nemen bij Mr. Staggart. Kent U dien?"

Dickson schudde ontkennend het hoofd.

„Nu, dat doet er niet toe. Toen ik enkele malen bij hem was geweest bemerkte ik, dat ik hem niet beschouwde als andere mannen en dat hij mij zeer sympathiek was." Nu bloosde ze en sloeg haar oogen neer. „Begrijpt U, Oom?"

Dickson liet haar hand los, die hij tot nog toe had vastgehouden, liet die zóó plotseling los, dat Ellen verschrikte en hem verwonderd aanzag. Doch ze merkte niets bijzonders aan hem, slechts boog hij zijn hoofd wat dieper en zeide: „Ja, Ellen, ik begrijp het."

Hij begreep, dat zijn levensgeluk vernietigd was, dat geen droom der jeugd hem nu nog zou omzweven en dat hij weer te rekenen zou hebben met de koude werkelijkheid. Dit alles begreep hij en hij gevoelde het zoo duidelijk dat hij een „goede Oom" was en nooit de minnaar kon zijn van het jonge meisje naast hem, dat hem van haar teere liefde sprak. — „Maar hij gedroeg zich als een gentleman," vervolgde zij. „Hij dacht dat ik onbereikbaar voor hem zou zijn en sprak niet van zijn liefde tot vóór een paar maanden. En het was *mijn* schuld, Oom; ik zag hem aan, en mijn hart moet in mijn oogen geweest zijn. Toen eerst heeft hij gezegd, hoe hij mij . . . ."

„Ja, kind, ja, ik begrijp het," viel Dickson in. Dat kon hij niet hooren. Het was hem een marteling, dit gansche onderhoud, en in zijn hart lachte hij wreed om zijn gebroken liefde en om den droom, dien hij gedroomd had in het verre land.

„En je vader wil er natuurlijk niets van weten?" vroeg hij.

Ze schreide en antwoordde: „Neen. Papa heeft hem ontvangen en gezegd, dat hij mij niet geven wilde aan iemand die nog geen naam had gemaakt. Als Staggart tweehonderd pond voor een schilderij maakte, dan moest hij maar eens terugkomen. — „Zoo," zei Dickson alleen.

Ellen had meer troost verwacht, dacht Dickson, toen hij zag, dat ze zich half van hem afwendde en weer uit het venster staarde. Hoe kon hij iets meer zeggen? Hoe kon hij zijn liefde vertrappen, zooals hij doen zou wanneer hij haar ging troosten en zeggen, dat het hem pijn deed, dat zij dien ander niet nemen mocht? En hij wilde toch zoo gaarne troosten. Was het hem dan niet om haar geluk te doen geweest? Had hij het laatste jaar niet alleen gedacht aan haar en haar geluk? Hoe anders had hij zich haar geluk voorgesteld. Maar wilde hij het dan nu niet meer, wilde hij dan nu niet meer alles doen om haar gelukkig te maken, zelfs ten koste van zichzelf, van zijn leven, als het moest? En dat werd niet eens gevraagd, zijn leven! Hij had slechts zijn liefde te offeren en het was genoeg. Plots stond hij op. „Hoe is het adres van Mr. Staggart?"

„Wat gaat U doen, Oom?" vroeg ze verschrikt.

„Kennismaken," zei Dickson kort, „en zien of ik je gelukkig maken kan."

„O, oom, als dàt kon," fluisterde ze.

Hij nam 't adres en zei: „Ik kom vanmiddag nog terug."

Toen Dickson voor de tweede maal aanschelde was Swanburn thuis gekomen. Hij bevond zich in zijn werkkamer en Dickson liep die deur voorbij, want Ellen wachtte hem aan het eind van de gang.

Dickson had zichzelf overwonnen. — „Kind," zei hij zacht, „Mr. Staggart heeft dezen middag een schilderij verkocht voor tweehonderd pond. Kom nu mee naar je vader, opdat hij zijn belofte inlosse."

„U hebt het gekocht, Oom," snikte ze, „U hebt het gekocht en dien hoogen prijs betaald."

„Ja, Ellen, de prijs was hoog, maar niet te hoog voor jouw geluk."

SCHOUT-BIJ-NACHT J. A. M. BRON. H. VAN SIJN. GEN.-MAJ. P. L. G. DOORMAN. †

Tot vloogvoogd van Nederl. Oost-Indië is benoemd de Schout-bij-Nacht J. A. M. BRON, een onzer meest verdienstelijke marine-officieren. — Den 27sten September zal het 40 jaar geleden zijn, dat de heer H. VAN SIJN als medefirmant in de Drukkers-Uitgeversfirma van D. van Sijn en Zonen te Rotterdam werd opgenomen. — Te 's-Gravenhage is op 82-jarigen leeftijd overleden generaal-majoor, hoofd-Intendant P. L. G. DOORMAN. De overledene was Ridder in de Orde van den Nederlandschen Leeuw.

TËR NAGEDACHTENIS AAN WALING DIJKSTRA.

Verleden week is te Leeuwarden het standbeeld onthuld van den bekenden Friesschen Volksschrijver en- dichter Waling Dijkstra, die als „vrije" Fries geboren en gestorven is. Op onze foto *links* ziet men het door Pier Pander ontworpen standbeeld, met de kleinkinderen van Dijkstra voor het monument. De foto *rechts* geeft een groep uit het Plastisch spel „For Fryslâns toel" van Y. Schuitemaker, dat te Leeuwarden werd opgevoerd ter gelegenheid van de onthulling van het standbeeld. Deze groep stelt een oudfriesschen dans voor: De Friesche skots met 't schoenmakertje. *(foto R. Strubbe.)*

NEDERLANDSCHE ZWAKZINNIGE KINDEREN.

Gingen vroeger de Nederlandsche Zwakzinnige kinderen in hetzelfde vacantiehuis als de kinderen van het Centraal Genootschap Vacantiekolonies, thans bestaat het „Centraal Genootschap van vacantiekolonies voor zwakzinnige kinderen" en bezit dit zelf te Ede een tehuis „Sunny Home" genaamd. *(foto D. v. Kreveld).*

BERICHT. De foto's van het paleis te Soestdijk, die wij in nummer 7 publiceerden, geven den eersten bloei weer van de Boskoopsche rozen in het Koninklijk Park.